

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. január 22-én.

Kezdő ének: 51. Zsoltár 1. verse

Főének: 395. dicséret mind a 3 verse

Ének prédikáció előtt: 51. zsoltár 6. verse

Textus: 1. Timóteus levél 2. rész 1-2. verse: „Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet élhessünk teljes istenfélelemben és tisztességben.”

Kedves Testvéreim!

Sokszor gondolkozunk el azon, hogy mi is az elsődleges feladata egy református gyülekezetnek. Ki mondjuk, hogy ez nem lehet más, mint a misszió, vagyis küldetés azokhoz, akik még nem ismerik Jézust. Mondjuk is, hogy ezzel bízta meg Jézus mennybemenetele alkalmával a tanítványokat. „Menjetek el, tegyetek tanítvánnyá minden népet”. (Mt. 28.18) Ha pedig ez így van, akkor az életünket ennek megfelelően kell élni, hogy senki ne mondhassa, „ha ilyenek a keresztyének, akkor én ebből nem kérek”.

Ha minden népet Jézus tanítványává kell tenni, akkor pedig szüntelenül tervezni kell, folyamatosan gondolkozni azon, hogy miként lehet Istenhez elvezetni az embereket. Nem akarok vitatkozni ezzel az alaptétellel, hogy gyülekezetként ezt kell tennünk. Mi is megírtuk a missziói munkatervet, leírtuk, hogy kik az elsődleges célközönségünk, megfogalmaztuk, hogy miként lehet olyanokat is a gyülekezet közelébe hozni, akik eddig még nem jártak közénk.

Mégis a felolvasott igeszakasz ebben a tervezésben és gondolkodásban szólított meg. Van ugyanis valami, ami minden előtt feladatunk. Nem lehet hirdetni úgy az evangéliumot, nem lehet úgy az életünket helyesen élni, nem lehet úgy tervezni, hogy minden előtt ne könyörögnénk, ne imádkoznánk. Nem véletlen, hogy az ökumenikus imahét is erről szól. Könyörgés a Krisztus-hívők egységéért. Ennek van ugyanis egyedül értelme és hatása. Édesanyám mesélte el, hogy még mindig a legemlékezetesebb imahete az, amikor néhány református és katolikus hívő leült egy asztal köré, és egy áhítatot követően közösen imádkoztak. Azt érezte ugyanis, hogy az egység a könyörgésben megvalósult.

Pál apostolon keresztül erre hívja fel a figyelmünket az Úristen: mindenek előtt tartsatok könyörgéseket és imádságokat. Nagyon egyszerűen ez azt jelenti, hogy semmit nem szabad elkezdenünk imádság nélkül. Nem szabad megírni az iskolában a dolgozatot, nem szabad úgy elindulni a feleléshez, hogy ne könyörögnék. Nem választhatok úgy hivatást, hogy ne imádkoznék. Nem választhatok úgy társat, hogy ne kérdezném meg, hogy mi erről Isten véleménye. Nem dönthetem el, hogy veszek-e autót vagy sem, vásárolok-e lakást vagy sem, hogy előtte ne vittem volna Isten elé. A sort pedig a végtelenségig folytathatom. Minden előtt imádkozni kell. Ha egy nehéz beszélgetésre készülünk, ha tudom, hogy súlyos döntést kell hoznom, ha látom, hogy valami olyan feladatom van, ami nekem túl nehéz, de meg kell tennem, akkor mindezek előtt imádkozom.

Igazából saját magamnak is az volt furcsa, hogy ez nem tökéletesen természetes. Nagyon sok minden előtt imádkozom, de nem minden előtt. Nagyon sok minden van, amit Isten kezébe helyezek, de van olyan, amit nem. Pedig tudom, hogy az imádságnak milyen ereje van. Hadd mondjak el néhány példát a saját életemből. Néhány hónappal ezelőtt súlyos betegséggel került kórházba egy kedves gyülekezeti tagunk. Lehetett látni, hogy az állapota csak egyre romlik. Akkor azt kértem Istentől, hogy ne nyújtsa a szenvedését, hanem ha Ő is úgy látja jónak, akkor szólítsa magához. Másnap kaptam az értesítést, hogy ez a testvérünk az örök hazába költözött. Tudom, hogy ez akár furcsa is lehet, hogy ilyenért imádkozunk, de minden előtt imádkozni kell.

Egy másik alkalommal hosszan elhúzódó konfliktusba keveredtem. Imádkoztam azért, hogy Isten oldja meg ezt a helyzetet. Két hét múlva kiderült, hogy akivel ez a nehézségem volt, elkerült a közvetlen környezetemből. Számomra ez az esemény is Isten imádság-meghallgató hatalmát mutatja. Lehet, hogy a másik oldalról nézve mindez egy fájdalmas esemény volt, de nekem Isten erejét mutatta meg. Sok példát tudnék még felhozni, amiben észrevehettem az imádság erejét, mégis hiányzik még az életemből a mindent megelőzően elmondott imádság. Vannak helyzetek, amikor a könyörgés elmarad.

Pál apostol azonban nem csak Timóteust figyelmezteti erre, hanem rajta keresztül a gyülekezetet is. Ebből következik, hogy közösségeink életében sem lehet fontosabb feladat, mint a közös imádság. Nem csak imaközösségről beszélek, hanem minden olyan élethelyzetről, amikor együtt imádkozunk. Jézus biztatja arra a követőit, hogy „bizony mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám”. (Mt. 18.19)

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. január 22-én.

Ha két ember együtt imádkozik, akár házaspárként, vagy szülők és gyermekek, nagyszülők és unokák, akár két vérszerinti testvér, vagy éppen két lélekben testvér, akkor ez megvalósulhat. Amikor itt a vasárnapi istentiszteleten úgy veszünk részt az imádságban, hogy egyetértünk azzal, amit a lelkész mond el, akkor ez a meghallgatás jöhet létre. A gyülekezet életének a mindent megelőző alapja nem más, mint az imádság.

Ezért örülök annak, hogy itt a tatai gyülekezetben sok ilyen közösség van. Ismerek családokat, ahol otthon együtt imádkoznak. Vasárnaponként az istentiszteleteken, esténként az imaházban, hétköznapi alkalmával a bibliaórákon, a női, a férfi, a nőszövetségi, a presbiteri, az ifjúsági bibliaórán ilyen imádságok vannak. A fiatalokkal imádkozunk a gyülekezeti foci kezdetén, a munkatársakkal a megbeszélések előtt, a presbiteri gyűléseken, mielőtt a napirendi pontok tárgyalását megkezdénénk. Hála Istennek, hogy ennyi helyen találkozunk azzal, hogy mindeke előtt az imádság jelenik meg.

Ez az imádság pedig változatos. Könyörgés, vagyis kérés a saját életemért, a szeretteimért, mindenki másért, és az ellenségeimért. Hadd mondjam el, hogy van olyan ember, akivel nem szívesen találkozom. Ilyenkor semmi mást nem tudok tenni, mint hogy elmondok egy könyörgést érte. Arra kérem Istent, hogy áldja meg az életét. Amikor szomorú hírt hallok, amikor megtudom valakiről, hogy kórházba került, amikor valaki műtét előtt áll, akkor rögtön könyörgök érte. Ezt a szolgálatot nem szabad elveszítenünk.

Azután az imádságnak van egy olyan formája, amikor nem kérünk, hanem kérdezzük. Tudakoljuk, hogy valami Isten szerint való-e. Ez nem más, mint egy beszélgetés, amit itt esedezésként fordít a Szentírás. Ez pedig nem egyszerű. Van a Bibliában egy történet, ahol Aháb, Izráel királya megkéri Jósafátot, Júda királyát, hogy együtt támadják meg Arám királyát. Jósafát király azonban ezt mondta: „Kérdezd meg előbb az Úr igéjét!” Oda is jöttek a próféták, és mind azt prófétálták, hogy nyugodtan mehetnek, mert az Úr Aháb kezébe adja az ellenséget. Ekkor Jósafát megkérdezte, hogy nincsen-e még próféta Izráelben? Odajött ekkor egy utolsó próféta, akit nem szeretett a király, mert nem azt mondta, amit hallani akart, ő volt igazából Isten hangja, és azt mondta, hogy ne vonuljon föl, mert meg fog halni. A két király nem hallgatott a szavára. Elindultak a harcba, végül Aháb meghalt, a sereg pedig vereséget szenvedett. Ez is esedezés volt, megkérdezték, hogy mi az Úr véleménye, de nem követték, mert az nem egyezett a sajátjukkal. Aki esedezik, annak tudomásul kell vennie, hogy a Mindenható nem mindent akar úgy, ahogyan azt mi akarjuk. Az igazán imádkozó lélek azonban azt is elfogadja Istentől.

Nem elég azonban minden előtt imádkozni. Nem elég annyit tudni, hogy ennek a formája lehet kérés és beszélgetés. Tudnunk kell azt is, hogy ezeket az imádságokat, kéréseket, esedezéseket minden emberért meg kell tenni. Nem lehet kivétel. Az olyan hívő, aki Krisztusban van, az nem válogathat, hogy kiért imádkozik. Imádkozom azért, akit szeretek, de akkor kimarad olyan is, akiért talán senki nem imádkozik. Isten azt akarja a szívünkre helyezni, hogy legalább a legbensőbb könyörgéseinkben ne válogassunk, és ne rekesszünk ki senkit. Tartsatok könyörgéseket minden emberért.

Nagyon érdekes, hogy a minden emberből mégis kiemeli külön a hatalmasokat és az előljárókat. Mai szóval élve a politikusokat. Az államelnököket, a miniszterelnököket, a minisztereket, az államtitkárokat, az országgyűlési képviselőket, a polgármestereket, a helyi képviselőket, mindazokat, akiket Isten fölénk helyezett. Őértük is imádkozni kell.

Akkor is, hogyha nem feltétlenül kedveljük őket. Akkor is, hogyha adott esetben nem azt a pártot képviselik, aki szerintünk az igazságot képviseli. Akkor is, hogyha nem olyan döntéseket hoznak, ami nekünk megfelelő. Sőt, még komolyabb dolgokat is mondhatunk. Akkor is imádkoznunk kell értük, hogyha korruptak, ha igazságtalanok, hogyha sok minden elrontanak és összekevernek. Nem az a kérdés, hogy ők milyenek. Hanem az a kérdés, hogy Krisztus követőinek mire van szükségük. Arra, hogy békességben éljünk. Arra, hogy nyugalom vegyen körül bennünket. Ez pedig akkor lehetséges, hogyha Isten áldása lesz, nem csupán a családi életünkön, nem csak a gyülekezet életén, hanem a közéleten, a politikán is.

Kedves Testvéreim! Tegyük hát eleget annak a felszólításnak, amit Pál apostolon keresztül fogalmaz meg felénk az Úristen, hogy Isten hatalmával, Jézus Krisztus erejével, lelki életünk nyugodt körülmények között folyjon. „Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet élhessünk teljes istenfélelemben és tisztességben.”

Amen!

Záró ének: 258. dicséret mind a 6 verse